

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1881/2019
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АД АА, ..., чији је пуномоћник Драгомир Насић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Стошић, адвокат из ..., ради стицања без основа по тужби и накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/18 од 04.02.2019. године, на седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/18 од 04.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 114/17 од 29.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати по основу стицања без основа, износ од 347.440,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.10.2007. године па до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за период децембар 2014. године – октобар 2017. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев преко досуђених износа из става другог изреке, па до тражених месечних износа са законском затезном каматом од 5-ог у месецу за претходни месец до исплате, за период децембар 2014. године – октобар 2017. године, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за исплату законске затезне камате на досуђене износе из става другог изреке, почев од 5-ог у месецу за претходни месец па до претпоследњег дана у месецу за претходни месец. Ставом петим изреке, утврђено је да је повучена противтужба у погледу захтева за исплату увећане зараде по основу временаведеног на раду за период 01.12.2014. године до 31.10.2017. године. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати трошкове поступка од 73.996,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженом трошкове поступка од 104.742,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а одбијен је као неоснован захтев туженог преко досуђеног износа па до

траженог од 195.492,00 динара, тј. за износ од 90.750,00 динара са законском затезном каматом на тај износ од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/18 од 04.02.2019. године, ставом првим изреке, делимично је уважена жалба тужиоца и преиначена првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 347.440,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.07.2013. године па до коначне исплате, и преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалба тужиоца у преосталом делу и жалба туженог и првостепена пресуда у преосталом делу за одбијене захтеве по тужби и противтужби и у делу одлуке за усвојени противтужбени захтев потврђена.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу става првог којим је одлучено о камати и у делу става другог изреке за одбијени део противтужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке којим је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о камати на главни дуг, којом је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена, у овом делу.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против одлуке о камати када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

Такође, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 96.300,00 динара (одбијени део противтужбеног захтева), те имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић